

செக்கார் வணிகச் சமூகம் – ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை

முனைவர். நாக. கணேசன்
(மண்டல உதவி இயக்குநர் (ஓய்வு), தொல்லியல் துறை)

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

சாதியம் மிக்க சமூகப் பாகுபாட்டால், தொழிற்குடிகளுக்குள் உயர்ந்தவர் - தாழ்ந்தவர் என்ற ஏற்றத்தாழ்வு நிறுவப்படுகிறது. சாதியச் சமூகக் கட்டமைப்போடு கூடிய பொருளுடைமை தான் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கான அடிப்படைக் காரணம் என்பது வரலாறு. மனித வரலாற்றில் இயல்பாக அமைந்த தொழில்சார்ந்த பிரிவுகள், பிற்காலத்தில் வருணாசிரமச் சனாதனக் கோட்பாடுகளால், பிறப்பின் அடிப்படையில் தொழில்சார்ந்த சாதிக் கட்டமைப்பாக வலுப்பெற்றன. மதம்சார்ந்த பிரிவுகள், சாதிக் கட்டமைப்பில் மேல்நிலைச் சாதிகளாக உருவாக்கம் பெற்றன. உடலுழைப்பால் கடினமான தொழிற்பிரிவுகளோ, சாதிக் கட்டமைப்பில் கீழ்நிலைச் சாதிகளாக உருவாக்கம் பெற்றன. அவற்றுள்ளும் பொருளுடைமை அல்லது நிலவுடைமை இல்லாத உட்பிரிவுகள், இன்னும் கீழ்நிலையாகக் கட்டமைக்கப்பட்டன.

இக் கட்டுரை, பண்டைய செக்குத் தொழிலையும், அதன் ஊற்றும் விளைவுமான எண்ணெய் உற்பத்தியையும், எண்ணெய் வணிகம் செய்த மக்களின் பண்டைய வாழ்வியலையும் ஆராய்கிறது. செக்குத் தொழிற்பட்ட செக்கார் சாதியின் பல்வேறு படிநிலைகளையும், அந்த உட்பிரிவுகளின் பொருளாதார நிலைகளையும், பிறப்பால் சாதியாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட சமூக நிலைகளையும், கல்வெட்டுகளின் வாயிலாகவும் இலக்கியங்களின் வாயிலாகவும் ஆராய்ந்து, அவர்களிடையே நிலவிய மூட நம்பிக்கைகளையும், சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளையும், அவற்றுக்குக் காரணமான சாதிப் படிநிலைகளையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

சாதியின் தோற்றுவாய்:

வரலாறு என்பது தற்செயலாக நிகழும் சம்பவங்களின் தொகுப்பன்று. சமுதாயத்தில் ஏற்படும் வளர்ச்சிகளும் மாற்றங்களும் சில திட்டவட்டமான நியதிகளுக்கேற்ப அமைவதாகும். அது, சமூக மாற்றங்களின் போக்கினை அறிய உதவும் ஒரு கருவி. மக்களின் வாழ்க்கை, 'மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது' – என்ற சமூக இயக்கவியல் நியதிக்கேற்பக் காலத்திற்குக் காலம் வளர்ச்சியையும் மாற்றத்தையும் பெற்று

வந்துள்ளதை வரலாற்றில் காணலாம். மக்களின் வாழ்க்கைத்தேவையின் அடிப்படையில், தொழிலும் தொழிலைச் சார்ந்த கருவிகளும் உருவாக்கப்பட்டன. [1] கால மாற்றத்தின் பொழுது சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள், பல படிநிலைகளையும் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் முரண்பாடுகளையும் உருவாக்கின.

உயிர் வாழ்வதற்காக உற்பத்தி செய்யப்பட்ட உணவுப் பொருட்களில், உபரி உற்பத்தியை எதிர்காலத் தேவைக்குச் சேமித்த

பொழுது, மிகுந்த சேமிப்பைக் கொண்டோர் உடைமையாளராகவும், சேமிப்பு இல்லாதோர் உடைமையற்றவராகவும் விளங்கினர். உற்பத்திக் கருவிகளை உடைமையாகப் பெற்றவர்கள் செல்வந்தர்களாகவும், உற்பத்திக் கருவிகளை உடைமையாகப் பெறாதவர்கள் வறியவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். மக்கள் தேவையின் நிர்ப்பந்தத்தால் உருவான தொழில்கள், பிறகு பொருளீட்டும் அமைப்பாக உருமாறியது. இத்தகைய வளர்ச்சியும் முரண்பாடும் அனைத்து தொழிற்குடிகளிலும் காணப்பட்டன. இத்தகைய போக்கு பிற்காலத்தில் மதம்சார்ந்த வருணாசிரமச் சனாதனக் கோட்பாடுகளால், பிறப்பின் அடிப்படையில் தொழிற் சார்ந்த சாதியக் கட்டமைப்புகளாகவும் வளர்ச்சி பெற்றன. மதவொழுக்கம் சார்ந்த பிரிவுகள், சாதிக் கட்டமைப்பில் மேல்நிலைச் சாதிகளாக உருவாக்கம் பெற்றன. உடலுழைப்பால் கடினமான தொழிற்பிரிவுகளோ, சாதிக் கட்டமைப்பில் கீழ்நிலைச் சாதிகளாக உருவாக்கம் பெற்றன. அவற்றுள்ளும் பொருளுடைமை அல்லது நிலவுடைமை இல்லாத உட்பிரிவுகள், இன்னும் கீழ்நிலையாகக் கட்டமைக்கப்பட்டன.

தொழிலும் சாதியும்:

செக்குத் தொழில் மேற்கொண்டோர் 'செக்கார்' என்றும், பறை அடிக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டோர் 'பறையர்' என்றும், வேளாண் தொழில் மேற்கொண்டோர் 'வேளாளர்' என்றும், தொழில்சார்ந்த சாதியப் பெயர்களால் மக்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். வருணாசிரமத்தின் அடிப்படையிலான சாதியக் கட்டமைப்புகள் மதம்சார்ந்து வலுப்பெற்றதால், தொழிற் குடிகளில் நிலவிய பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளின் முரண்பாடு அத்துணைக் கூர்மை அடையவில்லை. இதனால் தொழிற்குடிகளில்

காணப்பட்ட பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு முரண்பாட்டுக் கூர்மையை விடச் சாதியக் கட்டமைப்புகளுக்கிடையே நிலவிய ஏற்றத்தாழ்வு முரண்பாட்டுக் கூர்மை தான் மிகவும் வலுவாகக் காணப்பட்டது. இதன் உச்சகட்ட நிலையை கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் அதிகம் காணலாம்.

தொடக்கக் காலத்தில், நாட்டின் வளர்ச்சி வேளாண் உற்பத்தியைப் பெரிதும் சார்ந்திருந்தது. பண்டமாற்று முறை படிப்படியாகக் குறைந்து, அனைத்து பொருட்களையும் பணத்தைக் கொண்டு வாங்க முடியும் என்ற நிலை ஏற்பட்ட பொழுது, வணிகம் வளர்ந்து வேளாண் தொழிலுக்குப் போட்டியாக உருவெடுத்தது. வணிகர்கள் செல்வந்தர்களாகவும், நிலவுடைமையாளருக்குப் போட்டியாகவும் வளர்ச்சி பெற்றனர். நிலவுடைமைச் சமுதாயமும், வணிகச் சமுதாயமும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட வடிவங்களையும், வளர்ச்சிப் போக்கினையும் கொண்டவையெனினும், பண்டைய காலத்தில் ஒன்றையொன்று சார்ந்தே இருந்தன.

வேளாண் தொழிலில் அரசின் பங்களிப்பும் செல்வாக்கும் அத்தொழில் வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவின. [2] வேளாண் தொழில் வளர்ச்சி பெற்ற பொழுது தச்சர், கொல்லர், செக்கார் போன்றோர் மேற்கொண்ட வேளாண்மைக் கருவி சார்ந்த தொழில்களும் வளர்ச்சி பெற்றன. இக்காலக் கட்டத்தில் வேளாண் தொழிலைப் போன்று செக்குத் தொழிலும் மக்களின் அடிப்படைத் தேவையான உணவு மற்றும் எண்ணெய்த் தேவைகளை நிவர்த்தி செய்யும் தொழிலாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. இப்போக்கு கி.பி.-10ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் அதிகமாகக் காணப்பட்டது.

செக்குத் தொழில்:

உடல்நலம் காக்கும் உணவாகவும், இருள் நீக்கி ஒளி தரும் பொருளாகவும் எண்ணெயை அறிந்த மக்கள், அதனை உற்பத்தி செய்வதற்கு உருவாக்கிய கருவியே செக்கு எனப்படும். செக்கில் எண்ணெய் ஆட்டும் தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள் 'செக்கார்' என்றழைக்கப்பட்டனர். செக்கார், எண்ணெய் வணிகம் மேற்கொண்ட வணிகச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். இவர்கள் செக்காலியர், செக்காட்டி, செக்கான், செக்காத்தி, செக்கு வாணியர், ஜோதி நகரத்தார், திருவிளக்கு நகரத்தார், சங்கரப்பாடியார் என்று பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். செக்கார் வாழ்ந்த இடம் 'செக்காலைச் சேரி' என்றும், செக்குகள் இருந்த இடம் செக்குமேடு, செக்காலை, செக்கடி, செக்கடிமேடு என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளன. [3]

“அவனி நாராயண பெருந்தெருவிற்
செக்கார் ஒழுகைக்கு மேற்கும்...” [4]

“செக்காலைச்சேரி இருபதின் கழஞ்சு
பொன் குடுத்து...” [5] என்ற கல்வெட்டுத்
தொடர்களும்,

“தயில வினைத் தொழில் மரபில்
சங்கரப்பாடி தெருவு...” என்ற பெரிய
புராண அடிகளும், செக்கார் வாழ்ந்த
இடங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

செக்காரில், 1) ஊரின் தேவையையும்
கோயிலின் தேவையையும் பூர்த்தி
செய்தவர்கள் செக்காலைச் சேரியிலும், 2)
செக்கிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட எண்ணெயைப்
பிற இடங்களுக்குக் கொண்டு சென்று
வணிகம் மேற்கொண்டவர்கள் நகரம் அல்லது
மணிக்கிராமத்திலும் வாழ்ந்துள்ளனர். இது,
இவர்களுக்குள்ளேயே நிலவிய செல்வ
வேறுபாட்டு நிலையைக் காட்டுகிறது.

இலக்கியங்களில் செக்கு:

சங்க இலக்கியங்களில் செக்கார் பற்றிய
செய்தி அதிகம் காணப்படவில்லை எனினும்,
சிலப்பதிகாரத்தில் 'ஓசநர்' என்ற எண்ணெய்
வணிகர்கள் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது.
கி.பி.4-5ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரே,
இம்மக்களைப் பற்றிய செய்திகள்
கல்வெட்டுகளிலும் இலக்கியங்களிலும்
அதிகம் காணப்படுகின்றன. நாலடியாரிலும்,
திருவாய்மொழியிலும், திருத்தொண்டர்
திருவந்தாதியிலும், பெரிய புராணத்திலும்,
பிங்கல நிகண்டிலும், காளமேகப் புலவர்
பாடிய பாடலிலும், ஜெயங்கொண்டார்
பாடலிலும், செக்கு பற்றிய குறிப்புகள்
காணப்படுகின்றன.

மக்களின் அடிப்படைத் தேவையான
உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியவற்றிற்கு
அடுத்தபடியாக செக்குத் தொழிலும்
கருதப்பட்டுள்ளது. எண்ணெயின் தேவையும்
பயன்பாடும், மக்களின் அன்றாட உணவு
வாழ்வில் அவசியமானதால், மக்களின்
அடிப்படைத் தேவையை நிவர்த்தி செய்யும்
உற்பத்திக் கருவிகளுள் ஒன்றாகச் “செக்கு”
இருந்துள்ளது. அதனால் ஊரிருக்கையின்
அருகிலும், கோயில்களின் அருகிலும்
செக்கினை நிறுவி, ஊர்மக்களின் எண்ணெய்த்
தேவையையும், கோயில்களின் எண்ணெய்த்
தேவையையும் நிவர்த்தி செய்துள்ளனர்.

கல்வெட்டுகளில் செக்கு:

முதலாம் பராந்தக சோழனின்
பதினைந்தாவது ஆட்சியாண்டில்,
திருவிடைமருதாருக்கு அருகில், அய்யப்பாடி
என்ற ஊர் புதிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்டது.
அவ்வூரில் அமைக்கப்பட வேண்டிய
மாளிகை, மரங்கள், பூந்தோட்டங்கள்
பற்றிக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, இறுதியில்
“பெருஞ்செக்கு” நிறுவப்பட வேண்டும் [6]
என்று கல்வெட்டில் வலியுறுத்துவதிலிருந்து

அக்காலக் கட்டத்தில் செக்கின் பயன்பாடு மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகிறது.

“காவும் தெங்கும் இடம்பெறுவதாகவும்
தமனகமும்
இருவாசியும் மருவும் செண்பகமும்
செங்கமுநீரும்
மாவும் பலாவும் கமுகும் பனையும்
உள்ளிட்டருவில்
பயன் மரமும் நடவும் இடவும் (பெறுவ)
தாகவும் இட்ட
தெங்கும் பனையும் ஈழுமுடறபெறாததாகவும்
பெருஞ்செக்கிடப் பெறுவதாக” [6]

என்ற அக் கல்வெட்டில் செக்கின் முக்கியத்துவம் கூறப்பட்டுள்ளது.

1) வேளாண் நிலங்களை உடைமையாகப் பெற்றோர் பெருங்குடிகள்: காணியுடையார், நிலக்கிழார், நில உடைமையாளர், உழுவித்துண்போர் என்றும், 2) அவ் வேளாண் நிலங்களில் நேரிடையாக உழைப்பைச் செலுத்தி உற்பத்தி செய்தோர்: உழுகுடிகள், உழவர், உழுதுண்போர், உடைமையற்றோர் என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வான படிநிலையைக் கொண்ட நிலவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பு கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் இருந்துள்ளது. இத்தகைய நிலவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பு, மதம்சார்ந்த வருணாசிரமத்தின் பிறப்பின் அடிப்படையிலான சாதியக் கட்டமைப்புக்கு உட்பட்ட நிலையில், இன்னும் அதிக முரண்பாட்டுக் கூர்மையுடன் காணப்பட்டுள்ளது. இதனால், வெவ்வேறு சாதிகளில் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்தது போதாதென்று, ஒரு குறிப்பிட்ட தொழிற்குடிக்கு உள்ளேயே உடைமையாளர் உயர்ந்தவராகவும், உடைமையற்றவர் தாழ்ந்தவராகவும் கூடக் கருதப்பட்டுள்ளனர்.

இத்தகைய ஏற்றத் தாழ்வுகளும் முரண்பாடுகளும் உற்பத்திச் சாதனங்களை உடைமையாகப் பெற்றிருந்த அனைத்து தொழிற்குடிகளிலும் உள்வேறுபாடாக வெளிப்பட்டன.

உடைமையாளரும் உழைப்பாளரும்:

அதே போல் செக்குத் தொழிலிலும், செக்குகளை உடைமையாகப் பெற்ற செக்குடைமையாளர்களும், செக்குகளில் உழைப்பைச் செலுத்தி உற்பத்தி செய்த உடைமையில்லாத செக்காரும் இருந்துள்ளனர். நிலங்களைத் தன் உடைமையாக வைத்திருந்த நிலவுடைமையாளரைப் போன்று, செக்கினை உடைமையாக வைத்திருந்த செக்குடைமையாளரும் இருந்துள்ளதைக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

கரூர் மாவட்டம், குளித்தலை வட்டம், கூடலூர் நத்தமேட்டில் கண்டறியப்பட்ட செக்கின் உரல் பகுதியில்,

“ஸ்ரீ பிடாரன் மல்லன் செக்கு” [7]

என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டில், பிடாரன் மல்லன் என்பவன் செக்குக்கு உரியவனாகக் காட்டப்பட்டுள்ளான். இச் செக்கு, பிடாரன் மல்லன் என்பவனுக்கு உடைமையானதாகும். இதனைப் போன்று, செஞ்சி வட்டம் ஏம்பலம் என்ற ஊரின் நத்தமேட்டுப் பகுதியில் காணப்படும் செக்கின் மீது,

“ஸ்ரீ நொப்பிக்கலி

ஏறாழி மகன்

மாதேவன் செக்கு” [8]

என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டில், ஏறாழி என்பவனின் மகன் மாதேவன் என்பவன் செக்குக்கு உரியவனாகவும், செக்குடைமையாளனாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளான். இதனைப் போன்று கருவூர் மாவட்டம், கிருஷ்ணராயபுரம்

வட்டம், பழைய ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம்
நத்தமேட்டிலுள்ள செக்கின் மீது,

“ஸ்ரீ வடுகம்பட்டன் தன்னுடைய செக்கு
வீசம்பட்டனுக்கு நகர மறிய பேர்பெறு
குடுக்க இந் நகரமறி பிடாரியிக்கு
திருவிளக்கினுக்கு நீர (க) ட்டிக் குடுத் (தா) ன்
வீசம் பட்டன் இச் செக்கு”. [9]

என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டில்
“ஸ்ரீவடுகம்பட்டன் தன்னுடைய செக்கு”
என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம், வடுகம்பட்டன்
செக்குடைமையாளன் என்பதை
உறுதிப்படுத்தலாம். செக்குடைமையாளனான
‘வடுகம்பட்டன்’ தன்பெயர் நிலைத்து
நிற்கும் பொருட்டு, தன்னுடைய செக்கினை
ஊரார் அறிய அவ்வூர்ப் பிடாரிக் கோயிலுக்கு,
வீசம்பட்டன் மூலம் தாரை வார்த்துக்
கொடுத்துள்ளான். வடுகம்பட்டன்,
பிடாரிக் கோயிலுக்குத் தன் செக்கினை
நேரிடையாக வழங்காமல், வீசம்பட்டன்
மூலம் தாரை வார்த்துக் கொடுத்துள்ளதால்,
‘வீசம்பட்டன்’ என்பவன் கோயில்
நிருவாகப் பொறுப்பில் இருந்த செக்கார் குடி
உட்பிரிவான சங்கரபாடியானாக இருந்திருக்க
வாய்ப்புள்ளது. ஏனெனில், கோயில்
நிருவாகத்தில் பங்குபெற்ற செக்காரான
சங்கரபாடியாரே கோயில் விளக்குகளுக்குக்
கொடைகளைப் பெறும் பணியினையும்
அதனைப் பராமரிக்கும் பணியினையும்
மேற்கொண்டனர்.

வடுகம்பட்டன், செக்குடைமையாளன்
என்ற நிலையிலிருந்து,
செக்குடைமையற்றவன் என்ற நிலைக்குத்
தள்ளப்பட்ட பொழுது, இந்நிகழ்வுகள்
நடந்துள்ளதைக் கல்வெட்டின் மூலம் அறிய
முடிகிறது. வடுகம்பட்டன், வரி செலுத்த
இயலாத சூழ்நிலையில், தனது செக்கினை
வரிவிலக்குப் பெற்ற பிடாரிக் கோயிலுக்கு
வழங்கி, அதன் மூலம் தன் பேரையாவது
நிலைக்கும்படி செய்திருக்கலாம்.

ஆட்சியாளர்கள் வரி செலுத்தாத மக்களிடம்,
‘மண்கலம்’ தகர்ந்து வெண்கலம் பறித்து,
வரியினைப் பெற்ற வரலாற்றுத் தகவல்
கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன.
[20] ஆட்சியாளர்களின் கடுமையான வரி
விதிப்பிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக,
வரிவிலக்குச் சலுகை வழங்கப்பட்ட
கோயிலுக்குச் செக்கினை வீசம்பட்டன்
வழங்கியுள்ளதை உறுதிப்படுத்த முடிகிறது.

திருவண்ணாமலைக்கு அருகில் ஆலையூர்
நத்தமேட்டில் காணப்படும் செக்கின் மீது,

“சகர யாண்டு எண்ணுற் றெழுபத்தின் நேழு
வாண கோபாடில் பெந்னை வடகரை
க் காட்டாம் பூண்டியுடைய செக்கிழான்
உலகளந்தான் வீரட்டனி
ட்ட செக்கு இதி ரெட்டினான் தேவனார்
கொரு முறள் யெண்ணை” [10]

என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ள
கல்வெட்டில், செக்கிழான் உலகளந்தான்
வீரட்டன் என்பவன் “செக்கிழான்” என்ற
சொல்லின் மூலம் செக்குடைமையாளனாகக்
காட்டப்பட்டுள்ளான் (கிழான் என்பது
உரிமையாளனைக் குறித்த சொல்).
நிலவுடைமையாளன் “நிலக்கிழான்”
என்று அழைக்கப்பட்டதைப் போன்று,
செக்குடைமையாளன் “செக்கிழான்”
என்று அழைக்கப்பட்டிருப்பது செக்காரில்
செக்குடைமையாளர் இருந்துள்ளதை
உறுதிப்படுத்துகின்றது.

செக்கு மீதான வரிகள்:

செக்குத் தொழில் மீது விதிக்கப்பட்ட
வரிகள், அதன் வணிகத் தன்மைக்கேற்ப,
செக்குக்கடமை, செக்கார்ப்பாட்டம்,
செக்காயம், செக்கிறை, செக்குக்காணம்,
போன்ற பெயர்களில் வகுவிக்கப்பட்டுள்ளன.

கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டில் உப்பளங்களில்
அரசின் அனுமதி பெற்றே உப்பு
தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. அனுமதி இன்றி உப்பு

தயாரிப்பது தண்டனைக்குரிய குற்றமாகக் கருதப்பட்டுள்ளது என்று கவுடில்யர் தனது அர்த்த சாஸ்திரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். [11] பல்லவர் காலத்தில் “உப்புக்கோச் செய்கை” என்ற தொழில் வரியை அரசுக்குச் செலுத்திவிட்டு உப்பினைத் தயாரித்துள்ளனர். [12] இதனைப் போன்றே, செக்குத் தொழிலுக்கும் ‘செக்கு’ – என்ற பெயரில் தொழில்வரி வசூல் செய்யப்பட்டுள்ளதைக் கல்வெட்டில் காணமுடிகிறது. பொதுச் சொத்தான ஊரின் செக்காக அல்லாமல், தனியார் செக்குகளையும் நிறுவிட வாய்ப்பளிக்கப்பட்ட போது, செக்கார் சமூகத்திலிருந்த உடைமையாளர்கள் உரிமக் கட்டணம் செலுத்தி அரசின் அனுமதியினைப் பெற்றுச் செக்குத் தொழிலை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

“.....இருபதின்மர் சதுர்பேதிகளுக்கு பிரம்மதேயமாக கொடுத்து இவ்வூர் மனையும் மனைப்படப்பும் ஊராள்ச்சியும் செக்கும் தறியும் கூலமும் தரகும் கத்திக்காணமும்.” [13]

என்ற கல்வெட்டில், “செக்கும் தறியும்” என்பதில் செக்கு என்பது செக்குத் தொழில் உரிமம் (Licence Fee For Oil Crusher) ஆகும். தறி என்பது நெசவுத் தொழில் உரிமம் (Licence Fee For Textile) ஆகும். கி.பி.3ஆம் நூற்றாண்டிலும் கி.பி.7-ஆம் நூற்றாண்டிலும் வசூலிக்கப்பட்ட உப்புத் தொழில் உரிமத்தைப் (Licence Fee For Salt Industry) போன்று, “செக்கு” என்ற பெயரில் உரிமக் கட்டணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு செக்குத் தொழில் உரிமம் வழங்கப்பட்டுள்ளதை இக்கல்வெட்டின் மூலம் அறியலாம். “செக்கு” என்று குறிப்பிடப்படுவது பொதுவாகச் செக்கிலிருந்து வெளிப்படும் எண்ணெய் மீது இடப்பட்ட வரியாக இருந்த போதிலும், அது செக்கு இயந்திரங்களை (செக்கு) நிறுவுவதற்கு அரசால் வசூலிக்கப்பட்ட உரிமக் கட்டணமே ஆகும். [14]

யொருளாதார நிலையும் சமூகச் சாதி நிலையும்:

செக்குடைமையாளர்கள், செக்கிலிருந்து உற்பத்தி செய்த எண்ணெயில், உடலுழைப்புச் செக்காருக்கு வழங்கிய கூலி போக, எஞ்சிய பெரும்பகுதி எண்ணெயைச் “செக்கு வாணியர்” என்ற பெரும் எண்ணெய் வணிகர்களைக் கொண்டு வணிகம் மேற்கொண்டுள்ளனர். இத்தகைய பெரும்வணிகச் செக்காரே பிற்காலத்தில், தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக்குள் பிறந்தாலும் அதன் உட்பிரிவுகளில் உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டுள்ளனர். அவர்களுக்கு ஊர் மற்றும் கோயில் பொறுப்புகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய செக்கார், “சங்கரபாடியார்” என்றும் அழைக்கப்படுவதைக் கல்வெட்டுகளில் காணலாம்.

இவர்களைப் போன்று, அரசுக்கும்பத்திற்கு ஆடைகள் நெய்த “பட்டசாலியர்” என்ற நெசவாளர்களின் தொழில்/பொருளாதார உயர்வினைக் கருத்தில் கொண்டு, உத்தமச் சோழன் (கி.பி.970-985) காலத்தில், கோயில் நிதிக் கணக்குகளைப் பரிசோதிக்கும் பணி, அப் பட்டசாலியரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. [15]. இத்தகைய நிகழ்வுகளின் மூலம், ஒவ்வொரு தொழிற்குடிக்குள்ளும் அந்தச் சாதி தாழ்த்தப்பட்டதே ஆனாலும், அதன் உட்பிரிவுகளுள் பொருளுடைமையையும் வசதியையும் கருத்தில் கொண்டு சற்றே மதிப்பளிக்கப்பட்டுள்ளமை அறிய முடிகிறது.

சங்கரபாடியார், வாணியர், மணிக்கிராமத்தார், திசையாயிரத்து அய்நூற்றுவர், அஞ்சுவண்ணத்தார், நானாதேசிகள் போன்ற வணிகக் குழுக்கள், கோயில் ஆட்சிக் குழுவில் பங்கெடுத்துக் கொண்டன. சங்கரபாடியார் என்ற செக்கார் உட்பிரிவு, கோயில் நிருவாகத்தில் பங்குபெற்றதோடு, கோயில் விளக்குகளுக்கு எண்ணெய் வழங்கி, நந்தா விளக்கு அளித்து,

அவற்றைப் பாதுகாக்கும் பணியினையும் செய்தனர். அவ்விளக்குகள் எரிவதற்காகக் கொடைகளைப் பெற்று அக்கொடைகளைப் பராமரிக்கும் பணியினையும் மேற்கொண்டனர். [16]

‘திருக்கோயிலூர் சபையோம் நகரந் திருக்கோயிலூர் சங்கரபாடியோம்; [17]

‘திருநெல்வேலிச் சுத்தவல்லிப் பெருந்தெருவிற் சங்கரன்பாடியார் எண்ணெய் அளப்பாராக’ [18]

‘ஆமூர் கோட்டத்து மாமல்லபுரமாகிய சன்னாதபுரத்துச் சங்கரபாடியான் கொள்ளம்பாக்கிழான் மாதேவன் எட்டி வைத்த திருநொந்தா விளக்கொன்று’ [19]

என்ற கல்வெட்டுத் தொடர்கள் இதனைப் புலப்படுத்துகின்றன.

“இறைக்குடிகளில் பொன்காணவல்லா ரெனப்படுவாரை நோக்கி மாடவீதியார் கூடிக் குடவோலை எழுதிப் புகவிட்டு தங்கள் சேரியில் நால்வரைக் குடவோலையில் போந்தாரைக் கொள்வதாகவும் இப்பரி சேனை-யிலும் இருவரைக் கொள்வதாகவும் இப்பரிசெய் சங்கரப்பாடியிலும் மூவரைக் கொள்வதாகவும் இவர்களெல்லா ஜனத்துக்கு மொக்க பொன் காண்பா(ர)களாகவும்” [20]

என்ற கல்வெட்டுத் தொடர்கள், கோயிலுக்குக் கொடையாக வழங்கப்பட்ட பொன்னின் தரத்தைச் சோதிக்கும் குழுவில் “சங்கரபாடியார்” இடம் பெற்றிருந்ததை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இக்கல்வெட்டுகளின் மூலம், சங்கரபாடியார் என்ற உடலுழைப்பு இல்லாத வசதியான செக்கார் உட்பிரிவுக்கு அளிக்கப்பட்ட மதிப்பை அறியலாம். கோயில்களுக்குப் பொருள் காணிக்கை செலுத்துவதைப் போன்று மக்கள் “செக்குக் காணிக்கையும்” செலுத்தியுள்ளனர். கருர் வட்டம், வெள்ளியணை என்ற ஊரின் நத்தமேட்டுப் பகுதியிலுள்ள செக்கின் மீது,

“ஸ்வஸ்திஸ்ரீ சோமூர் மஹா தேவற்கு அஞ்ஞாற்றுவர் இடுவிச்ச செக்கு” [21]

என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டில், சோமூர் கோயிலிலுள்ள இறைவனுக்கு விளக்கு எரிப்பதற்காகும் எண்ணெயை ஆட்டுவதற்காகவும், வெள்ளியணையில் இருந்த ‘அய்நூற்றுவர்’ வணிகக்குழு, செக்குகளைத் தானமாக வழங்கியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு கோயிலுக்குக் கொடையாக வழங்கப்பட்ட செக்குகளைச் செக்காரிடம் மானியமாகவோ வாரமாகவோ கொடுத்துப் பிரதியாக அவர்கள் கோயிலுக்கு வழங்க வேண்டிய எண்ணெய் அளவினை நிர்ணயம் செய்து, அதனைக் கண்காணிக்கும் பணியினையும் கோயில் நிருவாகத்திலிருந்த ‘சங்கரபாடியார்’ எனும் செக்கார் மேற்கொண்டனர். செக்குகளில் எண்ணெய் ஆட்டுவோரிடமிருந்து ‘செக்குக் கடமை’ என்ற வரி வசூலிக்கப்பட்டுள்ளது.

உதியக்கூலியும் சமூகநீதியும்:

“கடமை” என்பது அரசு அல்லது ஊர் நிலங்களை அளந்து, உழவர்களிடம் வாரமாகவோ மானியமாகவோ வழங்கி, அதன் விளைச்சலுக்கேற்பப் பெற்ற வரியாகும். போலவே, ஊர்ப் பொதுவில் அமைக்கப்பட்ட செக்குகளையும், அரசுக்குத் தேவையான எண்ணெயை ஆட்டுவதற்கு அமைக்கப்பட்ட செக்குகளையும், கோயிலுக்குத் தானமாக வழங்கப்பட்ட செக்குகளையும், செக்காரிடம் மானியமாகவோ வாரமாகவோ வழங்கிப் பிரதியாக அவர்களிடமிருந்து பெற்ற வரியே ‘செக்குக்கடமை’ ஆகும்.

அரசு ஆடைகளை நெய்த நெசவாளர்கள் செலுத்திய வரி தறிக் கடமையாகும். தறிக் கடமை செலுத்திய நெசவாளர்கள், தறி ஒன்றுக்கு ஆறு பணம் ஆண்டு வரியாகச் செலுத்தியுள்ளனர். போலவே செக்காரும், செக்கு ஒன்றுக்கு ஆறு பணம், ஆண்டு வரியாகச் செலுத்தியமை கல்வெட்டுகளின்

மூலம் அறியப்படுகிறது. அவ்வரியை செக்கார் கோயில் மானியம் என்ற பெயரில், எண்ணெயாகக் கோயிலுக்கு வழங்கினர். உடலுழைப்பு செய்த செக்கார்களுக்கு, உழைப்பிற்கான ஊதியமாக எண்ணெய் வழங்கப்பட்டது. உடலுழைப்புச் செக்கார், ஊதியமாகப் பெற்ற எண்ணெயைப் பண்டமாற்று முறையில் கொடுத்துத் தங்கள் தேவைக்கான உணவுப் பொருட்களை மாற்றாகப் பெற்றனர். இத்தகைய செக்கார் கூலித் தொழிலாளராக வாழ்க்கை நடத்தியுள்ளனர்.

“நாதற் கொளி விளக்கேற்ற குடலிலனாய்க் கும்பத்தயிலம் விற்றுஞ் செக்குமுன்றுங் கொள் கூலியனாய்” [22]

என்று உடைமையற்ற செக்கார், எண்ணெய் ஆட்டும் கூலித் தொழிலாளர்களாக வாழ்ந்துள்ளதைத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி குறிப்பிடுகின்றது. சில்லறை எண்ணெய் வணிகம் மேற்கொண்ட சிறுவணிகச் செக்காரும், உடலுழைப்பு செய்த கூலித் தொழிலாளரான செக்காரும், சமூகத்தில் தாழ்ந்த நிலையில் தான் இருந்துள்ளனர்.

எண்ணெய் ஆட்டும் தொழிலையும், எண்ணெய் விற்கும் தொழிலையும் மேற்கொண்ட உடைமையற்ற கூலிச் செக்காரும், சிறுவணிகச் செக்காரும் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டதோடு, அவர்கள் எதிரேவந்தால் கெட்டசகுனமாகவும், எண்ணெய் ஆட்டுவதும், எண்ணெய் விற்பதும் பாவமென்றும், அதனைப் பிறப்பு அடிப்படையிலான வருணாசிரமச் சாதிகளான செக்காரே செய்வது தகுமென்றும் கருதப்பட்டுள்ளது. அது போன்ற கூலிச் செக்கார், தங்கள் இல்ல நன்மை தீமைகளில், உவச்சோ பறையோ இசைக் கருவிகள் ஏதும் கொட்டிக் கொள்ள கூடாதென்ற சமூகக் கட்டுப்பாடுகளும் இருந்துள்ளன.

“ஸ்ரீகாஞ்சி மாநகரில் செப்பேட்டுப்படி செக்கார் செய்யக் கடவ முறைமை எண்ணெய்யு மவயிலே கூறி விற்கக் கடவந் இவனுக்கு உவச்சும் பறையும் கொட்டக் கடவதல்ல ஒரு துறையில் நிருண்ணக் கடவ னல்லந்:.....” [23]

என்ற கல்வெட்டுத் தொடரிலும்,
“செக்கூர்ந்து கொண்டாரும் செய்த பொருளுடையார் அக்காரம் அன்னார் அவர்க்கு”
என்ற நாலடியார் பாடலிலும் [24]
“ஆடுவதுஞ் செக்கே யளப்பதுவு

மெண்ணெயே
கூடுவதுஞ் சக்கிலியக் கோதையே –
நீடுபுகழ்க்
கச்சிச் செப்பேட்டிற் கணிக்குங்காற்
செக்கார்தாம்
உச்சிக்குப் பின் புகாநூர்” [25]

என்ற ஜெயங்கொண்டார் பாடலிலும் இக்கருத்து உணர்த்தப்படுகின்றது.

முடிவுரை:

மனித வரலாற்றில் இயல்பாக அமைந்த தொழில்சார்ந்த பிரிவுகள், பிற்காலத்தில் வருணாசிரமச் சனாதனக் கோட்பாடுகளால், பிறப்பின் அடிப்படையில் தொழில்சார்ந்த சாதிக் கட்டமைப்பாக வலுப்பெற்று விட்டன. உடலுழைப்பால் கடினமான தொழிற்பிரிவுகள், சாதிக் கட்டமைப்பில் கீழ்நிலைச் சாதிகளாக உருவாக்கம் பெற்றன. அவற்றுள்ளும் பொருளுடைமை அல்லது நிலவுடைமை இல்லாத உட்பிரிவுகள், இன்னும் கீழ்நிலையாகக் கட்டமைக்கப்பட்டன.

அனைத்து தொழிற்குடிகளிலும் சாதியால் உயர்ந்தவர் x சாதியால் தாழ்ந்தவர் என்ற சாதிய ஏற்றத்தாழ்வும் நிலவியது போதாதென்று உடைமையாளர் x உடைமையற்றவர் என்ற பாகுபாடும் நிலவியது. வேளாண்

தொழிற்குடியில் நிலவுடைமையாளராக விளங்கியோர் சற்றே உயர்ந்தவர்களாகவும், உடலுழைப்புச் செய்த நிலமற்ற உழைப்புகள் தாழ்ந்தவர்களாகவும் கருதப்பட்டதைப் போன்று, செக்குத் தொழிற்குடியிலும் செக்குடைமையாளராக விளங்கியோர் சற்றே உயர்ந்தவர்களாகவும், உடலுழைப்பு செய்த உடைமையற்ற கூலிச் செக்கார்கள் தாழ்ந்தவர்களாகவும் கருதப்பட்டுள்ளதை மேற்காணும் நிகழ்வுகள் உணர்த்துகின்றன.

நான்காம் வருணமான கீழ்நிலையில் இருந்த வேளாண் தொழிற்குடிக்குள்ளேயே, தாழ்விலும் சற்றே உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்ட நிலவுடைமையாளர்களுக்கு, ஊர் மற்றும் கோயில் நிருவாகத்தில் பொறுப்பளிக்கப்பட்டதைப் போன்றே, செக்குத் தொழிற்குடிக்குள்ளும் தாழ்விலும் சற்றே உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்ட செக்குடைமையாளருக்கு ஊர் மற்றும் கோயில் நிருவாகத்தில் பொறுப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது.

பிறப்பால் கட்டமைக்கப்பட்ட வருணாசிரமச் சாதியச் சமூகக் கட்டமைப்போடு, பொருளுடைமையும் சேர்ந்து கொண்டால், ஏற்றத் தாழ்வு இன்னும் மோசமாகும் என்ற வரலாற்று உண்மை, இத்தகைய செக்கார் சமூக நிகழ்வுகளின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. வருணாசிரமக் கோட்பாடுகளில், உடலுழைப்பு என்பது, என்றுமே தாழ்நிலையாகவே கருதப்பட்டுள்ளது என்பது சோகமான உண்மை.

அடிக்குறிப்புகள் / துணைநூற்பட்டியல்:

1. ஏங்கெல்ஸ், பி, “குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்” - முன்னேற்றப் பதிப்பகம், மாஸ்கோ

2. ராசகுமார், மே.து. தமிழ் நாட்டின் சமூக பொருளியல் வரலாறு—சில குறிப்புகள்

3. இராசகோபால், சு. “வரலாற்றில் செக்கு” — கல்வெட்டு இதழ் 9 - தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை, சென்னை, பக்: 21-22

4. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—17, கல். எண். 588

5. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—19, கல். எண். 92, பக்-47

6. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—19, கல். எண். 344, பக்-176

7. கணேசன், நாக. 2002, கரூர் மாவட்டத்தில் புதிய கண்டுப்பிடிப்புகள் – ஆவணம் இதழ்-13, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர், பக்-55

8. நம்பிராசன், எம். 2000, ஏம்பலம் செக்குக் கல்வெட்டு, ஆவணம் இதழ்-11, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சை, பக்-17.

9. கணேசன், நாக. 2002, கரூர் மாவட்டத்தில் புதிய கண்டுப்பிடிப்புகள், ஆவணம் இதழ்-13, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர், பக்-55

10. சுபாஸ் சந்திர போஸ், லெ. 2002 திருவண்ணாமலை ஆடையூர் செக்குக் கல்வெட்டு, பழங்காசு காலாண்டிதழ்-6, பக்-18.

11. Meenachi. C 1938 “ADMINISTRATION AND SOCIAL LIFE UNDER THE PALLAVAS”, University of Madras, Madras.

12. காசிநாதன், நடன., 1981, “உப்பு” — தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு (1979), வரலாற்றுப் பேரவை, சென்னை, பக்:81-85

13. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—1, கல். எண். 151, கூரம் செப்பேடு—6-பி

14. Meenachi. C 1938 “ADMINISTRATION AND SOCIAL LIFE UNDER THE PALLAVAS”, University of Madras, Madras.

15. அப்துல் மஜீத்.அ. 1978 “நெசவுத்தொழிலும் காஞ்சியும்” - செங்கை

மாவட்ட வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு, வரலாற்றுப் பேரவை, சென்னை-2, பக்: 69

16. கிருஷ்ணன்,அ, 1991, “கல்வெட்டில் வாழ்வியல்” - மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை 1 பக்கம்: 225—226

17. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—1, கல்.எண்-55

18. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—8, கல்.எண்-705.

19. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—23, க.எண்-98

20. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—6, க.எண்-295.

21. கணேசன், நாக. 2002, “அய்ந்நூற்றுவர் செக்குக் கல்வெட்டு” - ஆவணம் இதழ்-11, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர், பக்: 25

22. நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, பாடல்-54

23. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—7, கல்.எண்-865.

24. நாலடியார் பாடல்-374.

25. இராசகோபால்,சு.1977, “வரலாற்றில் செக்கு”—கல்வெட்டு இதழ்-9, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை, பக்: 21—22

ஆசிரியர் குறிப்பு:

முனைவர். நாக கணேசன் அவர்கள், தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறையில்

மண்டல உதவி இயக்குநர் - தொல்லியல் துணைக் கண்காணிப்பாளராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். பணி ஓய்வுக்குப் பின் இந்து சமய அறநிலையத் துறையில், தொல்லியல் வல்லுநர் குழு உறுப்பினராகப் பணியாற்றுகின்றார்.

அகழாய்வுப் பணிகள், கல்வெட்டுகளைப் படியெடுத்தல் மற்றும் படித்தல், நூலாக்கம் செய்தல் போன்ற பல பணிகளில் வல்லவர். அழகன்குளம், கரூர் நெடுங்கூர் போன்ற தொல்லியல் களங்களில் பணியாற்றி, சற்றேறக்குறைய 300 கல்வெட்டுகளைக் கண்டுபிடித்து ஆவணமாக்கம் செய்துள்ளார்.

செக்குக் கல்வெட்டுகள், வணிகக் குழு கல்வெட்டுகள், நடுகல் கல்வெட்டுகள், கண்மாய்க் கல்வெட்டுகள், கோயில் கல்வெட்டுகள், பாறைக் கல்வெட்டுகள், சமணப் படுகைகள், புத்தர் & சமணத் தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்கள், செப்புப் பட்டயங்கள் பல, இவரின் கண்டெடுப்புகளுள் அடக்கம்.

தஞ்சை 8ஆம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, கோவை தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடுகளில் ஆய்வுக்கட்டுரை அளித்துள்ளார். செம்மொழி மாநாட்டில் இவர் தலைமையில் வடிவமைக்கப்பட்ட தொல்லியல் காட்சி அரங்கினை, அன்றைய தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் மாண்புமிகு. கலைஞர்.

மு. கருணாநிதி அவர்கள் வெகுவாகப் பாராட்டியதோடு, கலைஞர் கரங்களால் சான்றிதழும் நினைவுப் பரிசும் நாக. கணேசன் பெற்றுள்ளார்.

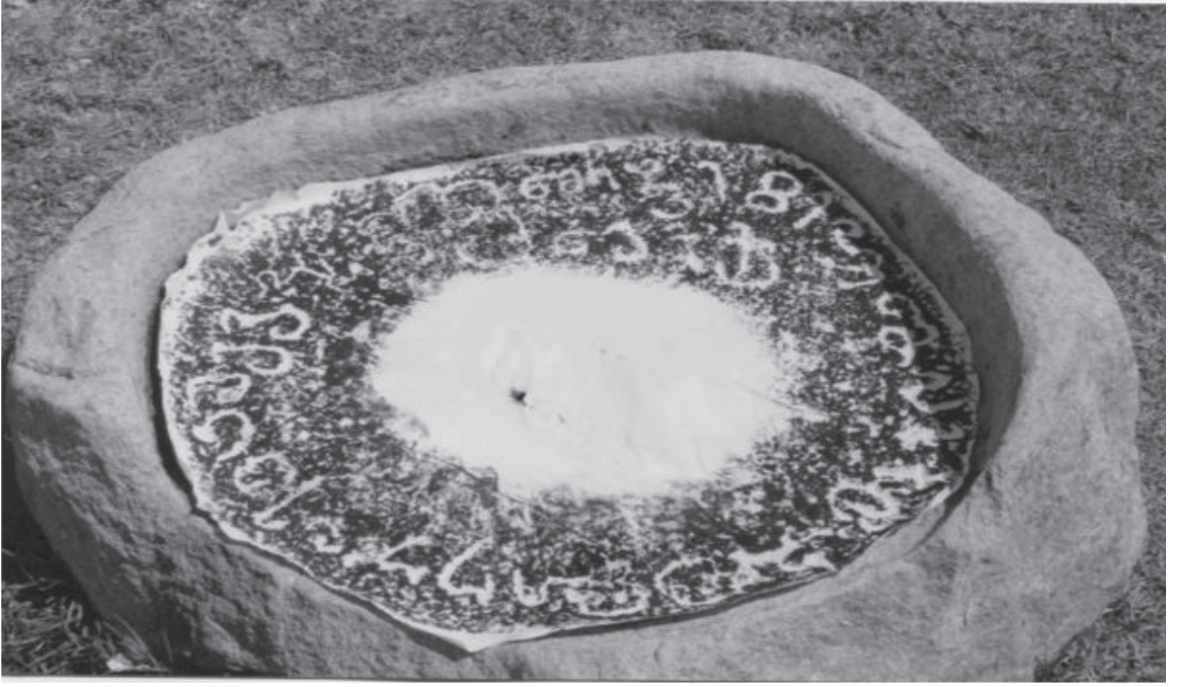
ஆவணப் படங்கள்

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்புடன்) கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு,
கீழவளவு மதுரை மாவட்டம்.

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்புடன்) கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு,
கீழவளவு, மதுரை மாவட்டம்.

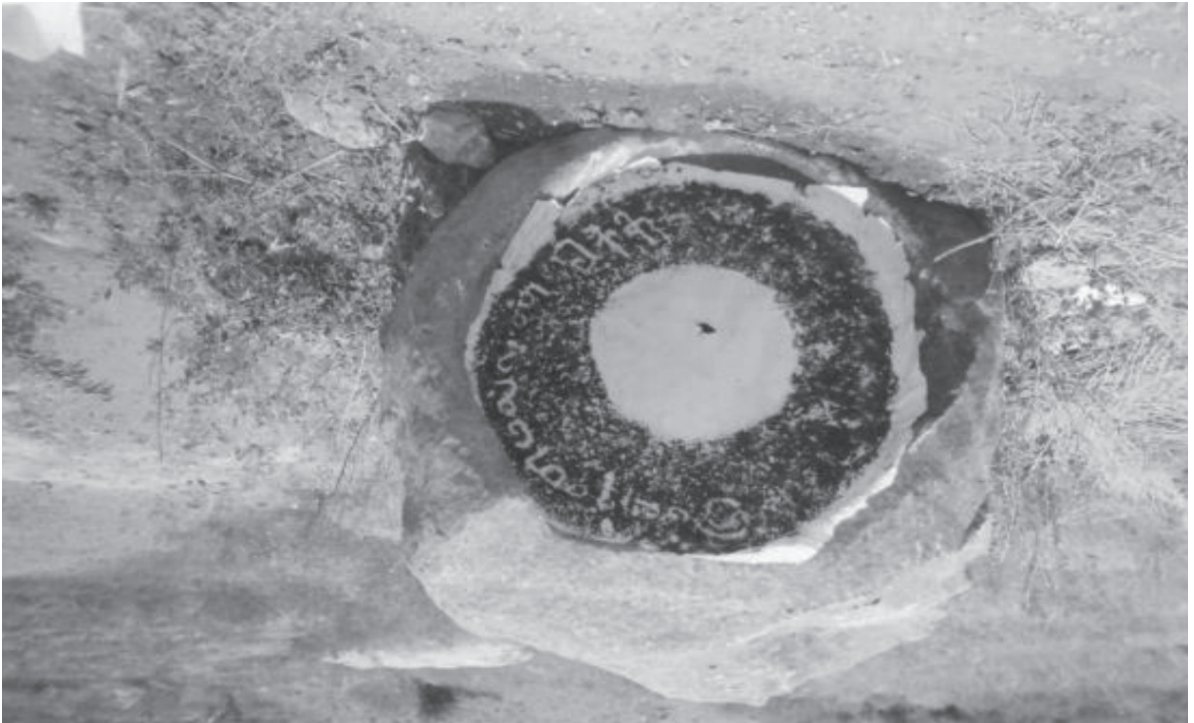
செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்புடன்) கி.பி.8ஆம் நூற்றாண்டு, வெள்ளியணை, கரூர் மாவட்டம்.

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்புடன்) கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு, பழைய ஜெயங்கொண்டசோழபுரம், கரூர் மாவட்டம்.

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்புடன்) கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு,
பழையஜெயங்கொண்டசோழபுரம், கரூர் மாவட்டம்.

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்புடன்) கி.பி10ஆம் நூற்றாண்டு, கூடலூர், கரூர் மாவட்டம்.

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்பு இல்லாமல்) கி.பி10ஆம் நூற்றாண்டு,
பூலாங்குறிச்சி, சிவகங்கை மாவட்டம்.

